

stránce vůbec o právo, jež podle § 170 č. 5 ex. ř. měli před dražbou ohlásiti, nechtěli-li ho pozbýti. Za tohoto stavu věci posoudil však odvolací soud věc správně, neuznal-li námitky žalovaného důvodnými.

Čís. 15331.

K výkladu § 565 c. ř. s.

Neúčinnost mimosoudní výpovědi dané vypovídající stranou pod podmínkou přijetí vypovídanou stranou.

(Rozh. ze dne 25. června 1936, Rv I 1128/36.)

Žalobkyně tvrdíc, že dala žalované mimosoudní výpověď, proti níž žalovaná nepodala námitky, takže se výpověď stala pravoplatnou a nájemní smlouva byla zrušena, domáhá se žalobou vyklizení bytu. První soud zamítl žalobu. Odvolací soud změnou tohoto rozsudku vyhověl žalobě.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolacímu soudu jest přisvědčiti potud, že první dopis ze dne 24. srpna 1934, který žalobkyně žalované zaslala, obsahoval veškeré údaje, které předpisují §§ 565, odst. 1 a 2, 562, odst. 1 a 2 c. ř. s., takže by sám o sobě mohl býti považován za mimosoudní písemnou výpověď ve smyslu § 565 c. ř. s., leč nesprávně posuzuje odvolací soud význam druhého dopisu, který žalobkyně zaslala žalované téhož dne jako dopis první. Ježto jde o současné projevy žalobkyně, nutno je posuzovati v jejich souvislosti. Sdělila-li žalobkyně v prvním dopisu žalované, že jí dává čtvrtletní výpověď ke dni 1. října 1934 a vyslovila-li v druhém dopisu z téhož dne naději, že žalovaná mimosoudní výpověď přijme a žádala-li v něm o rozhodnutí žalované do osmi dnů s dodatkem, že v opačném případě bude nucena dáti žalované soudní výpověď, nelze tento projev při použití vykládacího pravidla § 914 obč. zák. vyložit jinak, než že vypovídající pro případ, že neobdrží rozhodnutí o přijetí výpovědi do 8 dnů, podá výpověď soudní (slova »v případě opačném«). Ale i kdyby bylo pochybné, jak jest projevu žalobkyně rozuměti, šla by tato pochybnost na její vrub, protože použila projevů nejasných, jimž možno dáti různý výklad (§ 915 obč. zák.). K tomu nutno uvážiti ještě toto: Podle § 561 c. ř. s. mohou nájemní smlouvy býti vypověděny soudně nebo mimosoudně. Výhoda soudní výpovědi jest zřejmá, ježto jí vypovídající získá, nebyly-li proti ní podány včas námitky, exekuční titul (§ 1 čís. 4 ex. ř.), kdežto mimosoudní výpověď, proti níž nebyly podány námitky, nabývá účinku soudní výpovědi a jest exekučním titulem jen, jsou-li tu další zákonné předpoklady (§ 565 odst. 2 až 4 c. ř. s., § 1 čís. 18 ex. ř.). Současně nelze použití soudní i mimosoudní výpovědi, neboť byly-li by podány proti oběma námitky, byla

by v příčině jedné z nich opodstatněna námitka zahájené rozepře, ke které by bylo přihlížeti z úřadu (§ 240, odst. 3 c. ř. s.). Nepřípustná by byla nová soudní výpověď nájemní smlouvy, byla-li již dána a bez námitek přijata mimosoudní výpověď (rozh. čís. 10783 Sb. n. s.). Nelze proto souhlasiti s argumentací odvolacího soudu, že žalobkyně chtěla svoji mimosoudní výpověď zesílit výpovědí soudní. Byla-li žalovaná žalobkyní požádána o její rozhodnutí v příčině mimosoudní výpovědi s dodatkem, že v případě opačném bude nucena dáti jí výpověď soudní, nelze okolnost, že žalovaná tuto lhůtu nedodržela, vykládati v její neprospěch, jak to činí odvolací soud, neboť žalovaná musila předpokládati, že žalobkyně po marném uplynutí této lhůty bude považovati mimosoudní výpověď pro nedostatek vyžádaného přijetí za bezúčinnou a že žalovaná dá výpověď soudní, takže tato neměla příčiny brániti se námitkami proti mimosoudní výpovědi a nemohlo opominutím námitek nastati zrušení nájemní smlouvy. Nelze tedy říci, že z mlčení jest nepochybně usuzovati na souhlas. Zde nebyla jen jedna možnost výkladu mlčení, nýbrž možnosti dvě. Žaloba o vyklizení není proto oprávněna. Námitka žalobkynina, že mimosoudní výpověď nelze vzíti jednostranně zpět, jest bezpodstatná, ježto zde nešlo o zpětvzetí výpovědi, nýbrž o neúčinnost výpovědi dané pod podmínkou přijetí se strany vypověděné.

Čís. 15332.

Jde-li o pravoplatný a vykonatelný nárok proti konkursní podstatě, může vymáhající věřitel vésti exekuci podle § 126, odst. 3 konk. ř. na jmění podstaty přímo bez průkazu, že konkursní podstata stačí ke krytí dluhů podstaty a že správce otálel se splněním nebo je odpíral a že marně byla hledána odpomoc u konkursního komisaře.

Nestačí-li po vzniku exekučního titulu konkursní podstata k úplnému zaplacení všech nároků za podstatou, musí se správce podstaty exekucím pro jednotlivé pohledávky za podstatou brániti žalobou podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. června 1936, R II 261/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícím věřitelům k jejich návrhu proti povinné konkursní podstatě opětný výkon mobilární exekuce. R e - k u r s n í s o u d návrh vymáhajících věřitelů na povolení opětného výkonu exekuce zamítl. D ů v o d y: Dle § 126, odst. 3 konk. ř. jest nezbytnou podmínkou vymáhání pohledávky proti konkursní podstatě, aby správce podstaty odpíral anebo protahoval uspokojení věřitelů podstaty. Exekuci proti konkursní podstatě lze na základě rozsudku přisuzujícího vymáhanou pohledávku pod exekucí povoliti proti konkursní podstatě jen na průkaz, že stav konkursní podstaty dopouští zaplacení vymáhané pohledávky. Bylo tedy povinností navrhuujícího věřitele, aby v návrhu na povolení opětovného výkonu zabavením, uschováním a prodejem svršků listinami veřejnými dle § 7 ex. ř. prokázal, že konkursní podstata stačí k úplnému zaplacení všech pohledávek za podstatou, v kterémžto jediném případě může každý věřitel podstaty dle